

Honoré (KrF):

Efter at mange lande ensidigt har udvidet deres fiskerigrænse til 200 sømil, er det blevet uomgængeligt for EF-landene også at udvide deres fiskerigrænser. EF-Kommissionen har foreslået, at denne udvidelse sker samordnet pr. 1. januar 1977. Foretager vi ikke denne udvidelse, vil fiskebestanden i vore fiskeriterritorier i Nordsøen ved Grønland og Færøerne hurtigt blive overfisket.

Lovforslaget har fået form af en bemyndigelseslov, og tanken dermed er, at statsministeren, når det rette tidspunkt er inde, kan udvide fiskeriterritoriet de forskellige steder i det rette tempo. Vi er i almindelighed ret skeptiske over for bemyndigelseslove, men i dette tilfælde er det formodentlig den mest rationelle løsning.

Et meget alvorligt problem, som flere af de foregående talere har været inde på, er de øgede krav til fiskeriinspektionen, bl. a. i de grønlandske og færøske farvande, der bliver tale om. Spørgsmålet melder sig, hvem der skal betale for den. Det skal vi selvfølgelig selv i første omgang, men spørgsmålet er, om ikke andre – jeg tænker her først og fremmest på EF – kan komme ind og hjælpe med til at afholde disse ret store udgifter.

Fuglsang (DKP):

Kommunisterne er naturligvis ikke modstandere af internationale aftaler, som kan regulere fiskeriet, opretholde fiskebestanden, og som tager hensyn til de enkelte landes fiskeri. Det har vi jo ved andre lejligheder givet udtryk for, men vi synes ikke ubetinget om dette forslag. Det er ikke på grund af de 200 sømils fiskerigrænse, som statsministeren får bemyndigelse til at gennemføre samlet eller lidt efter lidt. Noget sådant er jo faktisk et led i den almindelige udvikling i vore dage, og i de nordatlantiske farvande har jo f. eks. USA, Canada, Island og Norge besluttet at gennemføre sådanne udvidelser.

Når vi ikke er ubetinget velvillige, så er det, fordi dette forslag og de bemyndigelser, det indebærer, for os ikke kan ses isoleret, men kun som en del af en helhed. Der er her nævnt den rolle, som fællesmarkedet kan komme til at spille, og for mig at se vil det være svært at forestille sig forslagens videre skæbne, de virkninger, som vil komme, uden at se det i sammenhæng med det, som bl. a. blev drøftet og i nogen grad godkendt på det Ministerrådsmøde,

der fandt sted i Haag den 30. oktober i år. Det var ganske vist et kompromis, som især hr. Gundelach krydsede sig frem til gennem mange skær af modstridende interesser, men han gjorde det til gengæld sådan, at Le Monde kunne skrive, at for første gang var det et kompromis, som ikke blot blev godtaget, men også blev applauderet af den samlede forsamling.

Selve forslaget om en 200 sømils grænse vil hurtigt skabe problemer. Spørgsmålet om fiskeriinspektionen er således allerede omtalt. Vi ved, at det samme spørgsmål er rejst af andre lande, bl. a. har Irland rejst det over for EF-myndighederne. Nu synes deres problemer at kunne klares af EF, sådan som det er antydnet at vi måske også kunne få nogle af vores klarer, men det skal i alle tilfælde betales af den ene og den anden, og vi slipper ikke for at komme til at betale vor part.

Men i alle tilfælde vil disse problemer rejse sig, det vil koste penge, og det gælder ikke mindst – hvad da også har været antydnet – med hensyn til farvandene omkring Færøerne og Grønland. Hvem skal klare dem? Jeg tænker bl. a. på, at disse problemer hidtil er klarer af skibe fra forsvaret. Jeg vil da gerne stille det spørgsmål, om ikke dette skulle betragtes som en speciel opgave, der bedst kunne løses med særlige skibe og af folk med erfaring på disse områder.

Vi er også betænkelige ved de andre led i EF-kompromiset, bl. a. det led, som ikke alene giver EF-Kommissionen fuldmagt til at oprette denne 200 sømils grænse, men også til på alle de deltagende landes vegne at forhandle med tredjelande og til at træffe aftaler af regional art. Det er i virkeligheden det, vi er betænkelige ved. Det er helt på linje med Tindemans-rapporten, hvis kapitel II taler om, at der skal skabes et enkelt, centralt beslutningscenter, og at der skal ske en styrkelse af alle overnationale institutioner. Ikke mindst på den baggrund er vi som sagt betænkelige ved forslaget som helhed.

Kurt Hansen (VS):

Når vi diskuterer disse ting, så mener vi fra VS' side, at de må anskues ud fra i hvert fald tre synsvinkler. For det første ud fra den globale sammenhæng, og for det andet må det ses i sammenhæng med de lønmodtagere, de lønarbejdergrupper, der findes på landjorden, og som er afhængige af råvareleverancer, og for